

Fout feest, laf land

De houding van Nederland is hard aangekomen bij de Oeigoerse gemeenschap, zegt student Alerk Ablikim. 'Waarom geen diplomatieke boycot?'

9

11

Fraude Waarom voorlopig niemand nog misstanden durft te melden

6

Voorgoed gesloten Hoe een bruisende kroeg eindigde als stinkende kelder: de Pelibar sluit haar deuren. Internationale studenten die het goedkope bier ontdekten, zorgden eerst nog voor een opleving, maar lockdowns en het gebrek aan bestuursleden gaven de genadeklap.

5

Op de bres voor zzp'ers Op Valentijnsdag treurde tijdelijk personeel over de niet-beantwoorde liefde van de universiteit. 'Als ik "flexibele schil" hoor, wil ik dingen slopen.'

12

Gratis geld De psychologische effecten van het basisinkomen

Co-auteurs Colzato niet gevraagd om naar buiten te treden

Co-auteurs van de frauduleuze publicaties van Lorenza Colzato zijn niet gevraagd of hun naam openbaar mocht worden in het rapport over het wetenschappelijk wangedrag van de Leidse psycholoog.

DOOR SEBASTIAAN VAN LOOSBROEK EN VINCENT BONGERS

Dat bevestigt universiteitswoordvoerder Caroline van Overbeeke. 'Het is overwogen en besproken, maar niet gebeurd.' Vorige week schreef *Mare* over het verzet van het instituutbestuur van psychologie, de Wetenschappelijke Commissie Integriteit (cwi) en het faculteitsbestuur van Sociale Wetenschappen tegen het geanonimiseerde fraude rapport over Colzato. Daarin zijn de titels en co-auteurs van vijftien frauduleuze artikelen weggelakt.

cwi-voorzitter Frits Rosendaal zei dat 'de bedoeling van commissies als de onze is de wetenschap zo zuiver mogelijk te houden, onder meer door aan te wijzen welke artikelen niet deugen'. Lid van de cwi en hoogleraar klinische psychologie Willem van der Does stelde dat 'alles verdacht is' zolang niet duidelijk is om welke publicaties het gaat en faculteitsdecaan Paul Wouters benoemde dat het

'de hele wetenschappelijke gemeenschap hindert' dat de vervuilde literatuur voorlopig niet wordt gezuiverd. Dat gebeurt pas zodra de tijdschriften zelf besluiten de betreffende artikelen terug te trekken, een proces dat jaren kan duren. Het college van bestuur liet vorige week weten na 'een zeer zorgvuldige afweging' het rapport volledig te anonimiseren om zo ruim twintig co-auteurs te beschermen. 'Als we nu die artikelen bekendmaken, dan wordt

een groot aantal auteurs en medewerkers openbaar verdacht gemaakt als mogelijke schuldenaar aan de fraude. Zij moeten beschermd worden.'

Maar uit vervolgvragen blijkt dat het college niet aan de co-auteurs heeft gevraagd of zij inderdaad liever anoniem willen blijven of willen dat de vervuilde literatuur snel wordt gezuiverd. 'En er is ook tijdsdruk: op het moment dat het cwi-advies er ligt, is er relatief weinig tijd om te publiceren', aldus Van Overbeeke.

Mochten de uitgeverijen overgaan tot terugtrekking, dan verschijnen de titels van de artikelen alsnog op *Retraction Watch*,

een website die bijhoudt welke artikelen worden teruggetrokken. Toch blijft het college erbij dat anonimiseren de beste optie is. 'De uitgever heeft geen werkgever-relatie met de auteurs', aldus Van Overbeeke. Het college zegt te willen 'nadenken over het for-

muleren van landelijk retraction-beleid' om te voorkomen dat 'we ad-hoc beslissingen moeten nemen' en omdat 'de gedragscode wetenschappelijke integriteit hierin nu niet voorziet'.

Dat zou dan samen met de Universiteiten van Nederland moeten gebeuren. 'Wanneer we dat beter vastleggen, weten auteurs van tevoren wat we precies gaan doen en bekendmaken in het geval terugtrekking van artikelen aan de orde is.'

LAMME LEIDSE MEMES

Het Leidse woonprotest van afgelopen zondag.

Wethouder wil minder streng verkameringsbeleid

De gemeente Leiden voerde eind 2019 nieuwe regels in voor verkamering: verhuurders moesten een ontrentingsvergunning hebben, ook met terugwerkende kracht, en daarop zou worden gehandhaafd. Ook kwamen er quota. In de binnenstad mocht maximaal 20 procent van de panden per straat worden verkamerd, in de schil eromheen acht procent en in de buitenwijken vijf procent.

In september kondigde wethouder Wonen en D66-lijsttrekker Fleur Spijker een vergunningsstop aan, door een uitspraak van de Raad van State over een vergelijkbare situatie in Nijmegen, om te voorkomen dat er onterecht vergunningen werden verleend die later weer moesten worden ingetrokken. Het beleid is deels gebaseerd op het argument dat de leefbaarheid in de wijken goed moet blijven, en dat argument heeft geen basis in de landelijke wetgeving over huisvesting, oordeelde de rechter. Die nieuwe landelijke wetgeving (waarvan leefbaarheid ook een onderdeel is) is in de maak en wordt waarschijnlijk per 1 januari 2023 van kracht. D66 zegt daar niet op te willen wachten, en pleit voor een versoepeling van het beleid, zegt Spijker.

U wilt een soepeler verkameringsbeleid. Wat houdt dat precies in?

'Dit najaar hebben we het verlenen van vergunningen even *on hold* gezet. Dat houdt in dat er

geen nieuwe verkamering mogelijk is, maar ook dat er niet wordt gehandhaafd. Dus dat zou betekenen dat er even helemaal geen vergunningen zijn. 'Maar nu blijkt uit gesprekken dat studenten toch op straat komen te staan. De gemeente is weliswaar niet aan het handhaven, maar verhuurders anticiperen al op de situatie. Dat raakt mij echt, want dat is nooit het uitgangspunt geweest.

'Wij willen het beleid versoepelen door te kijken naar maatwerk. Ik denk dat we met elkaar de discussie voeren op pand- en straatniveau. We hopen dat er andere partijen zullen volgen door dat wij deze stap naar voren doen. En dat dat effect heeft op verhuurders die nu anticiperen op de situatie, en stoppen met studenten op straat zetten in de periode tot 1 januari 2023.'

U wilt versoepeling, terwijl de regels juist steeds strenger werden. Is dit geen campagne om stemmen bij de nieuwe studentenpartij weg te kapen?

'Zeker niet. Ons uitgangspunt is altijd geweest: er moet beleid zijn dat in balans is. We hebben in 2019 al gezegd dat de scherpe kantjes van het beleid moeten, in samenspraak met studentenverenigingen. Toen hadden we geen meerderheid in de raad om het nog soepeler te maken. 'Nu merken we pas dat het beleid er toch toe leidt dat studenten hun kamer soms moeten verlaten. Dan is nu het uitgelezen moment om daar-

De regels rondom verkamering moeten worden versoepeld, zegt wethouder Wonen en lijsttrekker van D66 Fleur Spijker. 'Studenten komen op straat te staan. Dat raakt mij echt'

DOOR SUSAN WICHGERS
FOTO TACO VAN DER EB

mee aan de slag te gaan, omdat we nu toch het systeem opnieuw gaan optuigen vanwege fouten in landelijke regelgeving.'

Het lijkt een verrassing dat studenten op straat belanden, maar dat was al bekend toen het beleid werd ingevoerd. De gemeente berekende toen zelf dat er 600 studenten op straat zouden komen te staan.

'Dat is niet wat wij hebben meegekregen. Overigens zijn er bij de gemeente ook geen signalen over binnengekomen. Wij horen dat nu pas. Ik ben ook zelf de gesprekken aangegaan. 'Bij het vaststellen van het beleid hebben we gezegd dat je in de loop van de jaren stap voor stap toewerkt naar de eindsituatie. Er zijn natuurlijk berekeningen gemaakt, maar een handhavingstraject duurt al zo'n anderhalf jaar. Daardoor zou het een soort natuurlijk verloop kennen. En nu merken we dus in die gesprekken met studenten dat hun huur wordt opgezegd.

'Laat ik voorop stellen: er moeten sowieso meer studentenwoningen komen. Het aantal te bouwen woningen moet omhoog, van 2700 naar 3500. We zijn ook heel druk geweest met het Huurteam om excessen te voorkomen, dat studenten niet zomaar op straat komen te staan.'

Het huidige beleid, lijkt toch vooral het belang van niet-studenten te dienen. Moeten nieuwe regels niet meer in het belang van studenten zijn?

'Het gaat juist om de totale leefbaarheid van ons allemaal en dat je een stad hebt waarin iedereen een plek heeft. Studenten, niet-studenten, senioren.

'Maar die woningen moeten ook geschikt zijn. Ik ben ooit in Transvaal geweest, waar allemaal hele kleine woninkjes staan die onvoldoende geïsoleerd zijn. In de straten is er amper plek om je fiets neer te zetten. Totaal niet geschikt voor ver-

kamering, maar toch zijn ze verkamerd. Het is ook niet wenselijk om als student in een rommelhok te wonen. Die excessen zijn ook meegenomen in het beleid. Het moet brandveilig zijn en technisch mogelijk om een pand te verkameren.'

Is er niet ook een rol voor de universiteit weggelegd? Op den duur is de stad gewoon vol, terwijl de universiteit maar studenten blijft aantrekken.

'Daarover hebben we ook gesprekken met studenten vanuit de pkv, Bres (de huurdersvereniging van duwo, red.), de universiteit, hogeschool en DUWO. We voeren doorlopend gesprekken over woningen die we moeten realiseren, hoe het gaat met studenten, hoe het moet met verkamering. Je ziet dat heel veel studenten die in Leiden studeren college volgen in Den Haag. Er is steeds meer wisselwerking tussen die steden.'

Wat gaan jullie tot 1 januari 2023 concreet doen?

'We hopen de discussie te openen met elkaar. Je krijgt het juridisch in de tussentijd niet anders geregeld, maar we willen dat gesprek zo snel mogelijk na de verkiezingen voeren zodat op 1 januari 2023 alles klaar staat om in één keer goed te regelen, inclusief bijvoorbeeld een verhuurdersvergunning. Dat houdt in dat verhuurders zich ook moeten houden aan bepaalde voorwaarden en eisen.

'Zo'n vergunning moet eerst landelijk mogelijk worden gemaakt met de nieuwe wetgeving, maar dat zouden we dan kunnen meenemen in nieuw beleid.'

Wordt de vergunningsstop wel opgeheven in de tussentijd?

'Nee, dat kan niet. Het zou kunnen zijn dat we eerder tot beleid komen, maar dat moeten we nog onderzoeken.'

Waarom ik de onzuiverheid en het gemengd-zijn blijf vieren

Ik ben geen witte man. En nee, dit is geen flauwe provocerende uitspraak van een dappere identitaire strijder die zichzelf blank vindt. Het is de waarheid. Natuurlijk ben ik óók een witte man, maar daarmee is niet alles gezegd. Ik weet het, mijn bleke huid die samen met mijn lengte, slungelige aard en motorische gestoordheid een hele jeugd garant stond voor verwijten van sloomheid, ziekte, en algehele boekenwurmigheid (in de Zaanstreek vaak vertaald in pesten en slaan) doen anders vermoeden, maar één stel van mijn grootouders was te donker om Zuid-Afrika binnen te komen of zelfs maar Australië.

De trouwfoto van mijn ouders onthult mijn grootouders zoals ik ze nooit heb gekend - niet veel ouder dan ik nu ben - en tot mijn verrassing heel Chinees. Mischien zit er meer Chinees bloed in die kant van de familie dan ik altijd dacht: ik ben altijd uitgegaan van Indonesisch bloed. Wellicht zijn de wondere wetten van de genetica hier aan het werk: dezelfde die ervoor zorgden dat mijn donkere grootmoeder een volle zus had met blond haar en blauwe ogen en dat ik qua uiterlijk na mijn vijftiende een carbondoorslag van mijn Hollandse vader werd (tot luid geuite ontzetting van Indische tantes).

Mijn uiterlijk heeft echter niets veranderd aan het opgroeien in een familie die nu multicultureel zou worden genoemd. Het veranderde niets aan de soms precare positie die die helft van de familie innam in de Nederlandse samenleving - een positie die in het land van hun geboorte (en van een goed deel van hun volwassenheid en carrière) overigens even precair was. Als ze hier te donker waren, waren ze daar eerst te donker en daarna weer te licht. Het echte vergrijp was: gemengd-zijn. Het verandert ook niets aan het gevoel, zowel actief ingeprent als passief opgepikt, dat je familie anders was dan de rest van de straat (maar twee straten verderop woonde er dan wel een familie met dezelfde achtergrond en die konden ook nog eens spekkeok maken).

Mijn uiterlijk veranderde wel wat aan mijn eigen positie. Mijn huid is echt erg wit (al ben ik die ziekelijke bleekheid grotendeels kwijt), ik ben lang en man en ik heb met veel pijn en moeite geleerd assertief te zijn (met als gevolg dat ik wel eens wil overcompenseren). Dus ik ben altijd behandeld als een witte man, met alle zegeningen die dat met zich meebrengt. Zo was ik Zuid-Afrika destijds vast wel binnengekomen (en heb ik wel kunnen werken in Australië).

Toch heeft mijn familieachtergrond wel degelijk invloed gehad op mijn carrière. Mijn fascinatie met hybriditeit en de verraderlijke flexibiliteit van betekenis, structurele achterdocht met

betrekking tot puurheid en homogeniteit en geloof in de mogelijkheid (maar ook de tijdelijkheid) van precare balansen tussen tegengestelde grootheden leid ik direct er naar terug.

Mischien is het een primaire vorm van lijfsbehoud dat ik als door een bijgestoken reager op claims, van welke kant dan ook, dat alleen puurheid authentiek is of dat uiterlijk voorkomen het enige is wat uiteindelijk telt. Want wie ben jij om een fundamentele scheiding aan te brengen tussen mij en mijn grootouders, moeder, en kinderen? Puurheid is een construct, een afspraak tussen de etterbakken uit de klas of diegenen die hun plek ambiëren (*tomato tomato*), en een wapen dat zowel machtigen als gemarginaliseerden met demonisch genoegeen hanteren. Ondertussen dicteert het construct puurheid meer en meer hoe we naar elkaar kijken. Hoe hoger het octaangehalte hoe meer spreekrecht. Een nieuw puritanisme regeert de meeste kleuren van de ideologische staalkaart. Ik weet niet of het een vorm van predestinatie of van erfzonde is, maar ik zou blij zijn met wat Augustijnse herbevestiging van persoonlijke vrijheid.

Tot die tijd blijf ik de onzuiverheid en het gemengd-zijn maar vieren, al vraag ik me wel af of er niet een dag zal komen dat die van de staalkaart worden geverfd. Je kunt een boek natuurlijk op zijn omslag beoordelen. Maar dan moet je ook wel de boekenkast op kleur indelen en niet pretenderen dat het over inhoud gaat.

De universiteit blijft Proctorio gebruiken

In december bleek het online surveillanceprogramma Proctorio lek te zijn geweest. De universiteit ziet geen redenen om de proctoringsoftware niet meer in te zetten. Rechten is het programma zelfs vaker gaan gebruiken.

DOOR VINCENT BONGERS

Studentenpartijen cst en lvs maakten zich tijdens de universiteitsraadsvergadering zorgen over de veiligheid van Proctorio, het online surveillanceprogramma dat de universiteit gebruikt. *RTL Nieuws* meldde op 14 december dat er in de zomer 2021 een veiligheidslek in Proctorio zat.

Het programma heeft tijdens tentamens toegang tot de webcam van studenten. Door het lek was het mogelijk dat hackers ook op andere moment de camera ongemerkt konden aanzetten en meekijken. Ook konden ze achter wachtwoorden van bijvoorbeeld e-mailaccounts of online bankieren komen. Volgens vice-collegevoorzitter Martijn Ridderbos is er op 20 december via de universiteitsite gereageerd op het veiligheidsprobleem. In dat bericht staat dat Proctorio het lek

Het online surveilleren werd bij zven vakken gecombineerd met andere maatregelen als het zogeheten *one way navigation*. Dat houdt in dat een student een vraag meteen moet beantwoorden en niet later kan terugkeren naar die vraag. Liefwaard legde tijdens faculteitsraadsvergadering in december al uit waarom er meerdere maatregelen per tentamen werden getroffen. 'Proctoring is niet waterdicht. We willen ook geen surveillance met twee camera's zoals wel bij andere universiteiten gebeurt.' Ook al gebruikt Leiden de 'light variant', zei hij, het blijft 'ingrijpend'. ONS-raadsleden Carlijn Raijmakers (derdejaars rechtsgeleerdheid) en Mante Kaaks (master rechtsfilosofie) zijn kritisch om het stapelen van maatregelen om fraude bij tentamens te voorkomen. Raijmakers

'Proctoring is niet waterdicht. Rechten wil geen surveillance met twee camera's, maar het blijft ingrijpend'

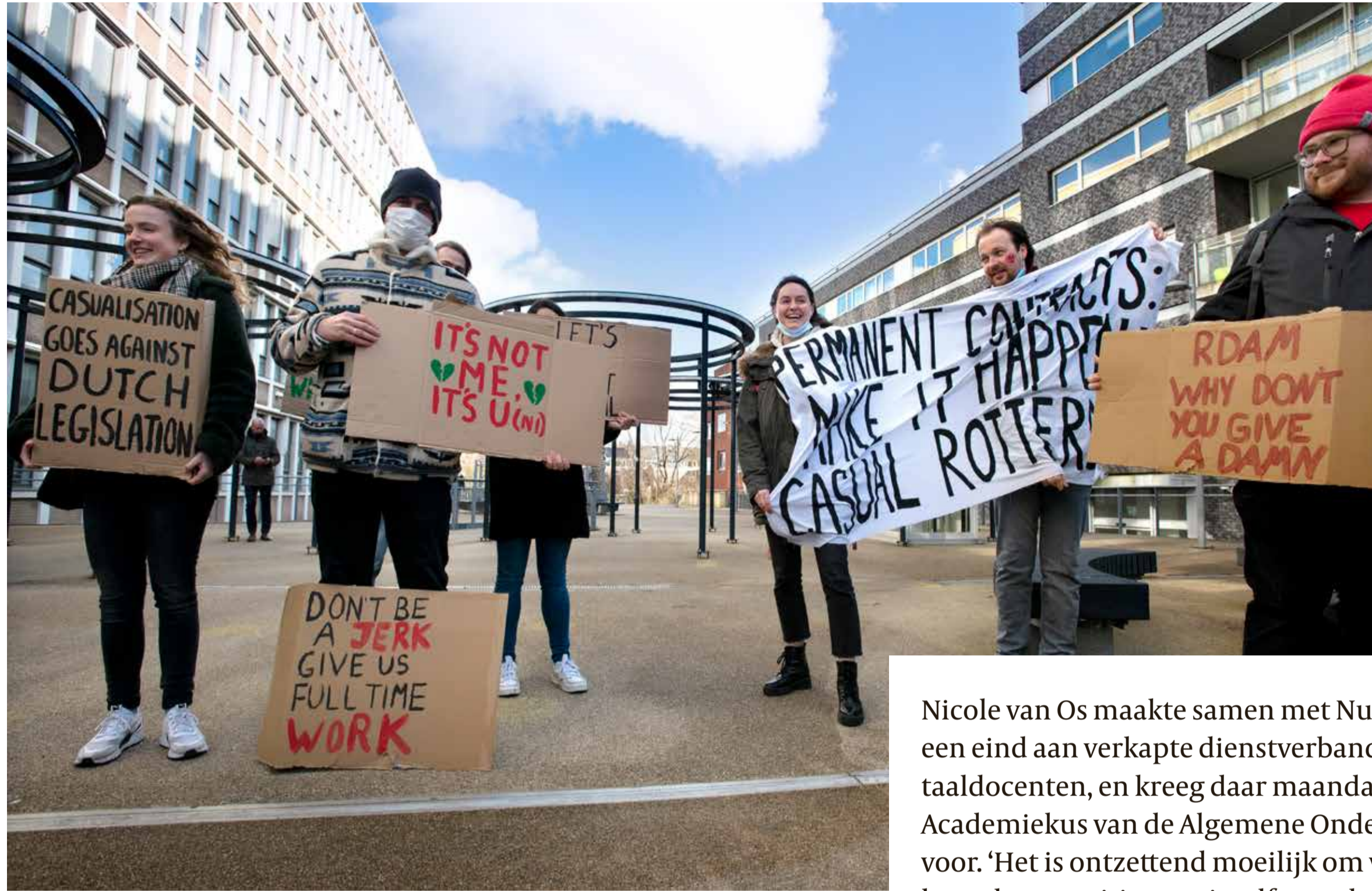
heeft gedicht en de 'kwetsbaarheid in de versie die nu gebruikt wordt door studenten niet meer aanwezig is'. Er waren volgens het college ook geen aanwijzingen dat de 'kwetsbaarheid is gebruikt tegen studenten van de universiteit Leiden, of andere studenten'. Proctorio en de universiteit hadden ook 'geen meldingen van misbruik ontvangen of kunnen traceren'.

De universiteit zag daarom geen reden om het programma niet meer te gebruiken. Ridderbos zei dat 'de leverancier op een goede manier heeft gereageerd'. Hij stelde ook dat 'bij aanschaf van dit soort softwarepakketten we heel strenge eisen stellen rond privacy en veiligheid'.

Ondanks de problemen is bij Rechten Proctorio juist vaker ingezet tijdens de tentamenperiode in januari. De faculteit koos er namelijk voor om alle tentamens online te doen. Dat zou docenten en studenten de nodige rust geven. De examencommissie stelt echter dat er bij bepaalde vakken sprake is van meer fraude als er online wordt getentamineerd. Meer inzetten op fraudebestrijding is dan ook noodzakelijk, vond de commissie.

Dit had tot gevolg dat er meer vakken gebruik gingen maken van proctoring. Volgens Ton Liefwaard van het rechtenbestuur was het lek in de zomer geen reden om Proctorio in de ban te doen. 'De faculteit is bekend met het probleem dat speelde. In lijn met het universitaire standpunt is dit geen aanleiding geweest om het niet meer te gebruiken.'

maakte in januari het tentamen bestuursprocesrecht. 'Dat is met proctoring én one way navigation. Door een technisch probleem met Proctorio kon ik pas na een half uur beginnen. Mijn tentamen goederenrecht was met one way navigation. De tijd om te maken was ingekort en er waren meerdere varianten. Bij bijna elk vak is de aanpak weer anders.' Kaaks vindt dat er matig en laat over fraudebestrijding wordt gecommuniceerd naar studenten. 'Het idee was dat alle tentamens online doen rust zou geven. Die werd echter wel verstoord. Het is namelijk vaak lang onduidelijk welke maatregelen een vak gebruikt. Studenten moesten steeds last minute uitvogelen hoe het nu precies per tentamen zit. Er moet meer uniformiteit komen, en ruim vooraf heldere communicatie.' Raijmakers begrijpt best dat er actie tegen fraude moeten worden genomen. 'We zijn echter wel voorstander van een bovengrens aan ingevoerde maatregelen, en niet maar blijven stapelen zoals dat bijvoorbeeld bij bestuursprocesrecht is gebeurd.' Liefwaard benadrukt dat er per vak een zorgvuldige afweging wordt gemaakt over de inzet van proctoring en andere maatregelen. 'Als het aan de orde is, vindt overleg plaats met de opleidingsdirecteuren. Ook op nadrukkelijk advies van de examencommissie.' Hij laat ook weten dat voor de tentamens in het tweede semester de 'voorkeur echt uitgaat naar fysiek toetsen. Daarvoor werken we op dit moment verschillend scenario's uit.'

Nicole van Os maakte samen met Nuno Atalaia een eind aan verkapte dienstverbanden van taaldocenten, en kreeg daar maandag de Academiekus van de Algemene Onderwijsbond voor. 'Het is ontzettend moeilijk om vanuit zo'n kwetsbare positie voor jezelf op te komen.'

DOOR ANOUSHKA KLOOSTERMAN
FOTO MARC DE HAAN

Zij vochten voor de zzp'ers, en met succes

Nuno Atalaia doceerde tot januari 2021 Portugees bij de bachelor international studies, maar in tegenstelling tot veel van zijn collega's kreeg hij geen contract. Hij bleef twee jaar freelancer. 'Ik merkte snel dat het voor mij anders was. Ik werd niet op vergaderingen verwacht, en ik hoefde ook niet op mails van de coördinator te reageren.' International studies haalt de taaldocenten bij andere opleidingen en instituten, waaronder het Academisch Talencentrum. Daar werken alleen freelancers. En dat bleven ze, ook al stonden ze fulltime voor de klas bij de bachelor en hadden hun directe collega's wel een contract. Zeker veertien docenten hadden een verkapt dienstverband. Soms jarenlang. 'Ik sprak een docent die bijna tien jaar op deze manier bij de opleiding werkte, terwijl hij heel veel uren maakte', vertelt Atalaia. 'Terwijl docenten juist een belangrijk deel van de opleiding vormen. Ze zijn het gezicht van het programma: studenten krijgen zes uur per week taalcollege.'

Freelancers hebben een kwetsbare positie, zegt Nicole van Os. Ze is studieadviseur bij Geesteswetenschappen, en nam het als vakbondslid en voorzitter van het Lokaal Overleg op voor de zzp'ers. Maandag kreeg ze van de Algemene Onderwijsbond de zogeheten 'Academiekus', een prijs voor alle positieve initiatieven voor goede arbeidsomstandigheden in het hoger onderwijs.

'Je hebt geen werkrelatie', zegt Van Os over de zzp'ers. 'Als je ziek bent, moet je zelf een vervanger regelen. Je krijgt geen betaald ziekteverlof of pensioen. Je bent daarnaast ook geen onderdeel van het team, dus ze kunnen niet vragen of je bij vergaderingen wil zitten of mee wil denken over ontwikkeling van de lesstof. Op die manier doe je niet alleen de docent tekort, maar ook de opleiding.'

De beloning blijft ook achter, zegt Atalaia. Het uurloon van de freelancers is al tien jaar hetzelfde. 'Zestig euro per uur, contactuur, dus inclusief voorbereiding en dergelijke. Dat is een prima bedrag, voor tien jaar geleden. Maar inflatie is nooit meegerekend.' Voor veel docenten is de universiteit hun enige werkgever, en dat mag volgens de wet niet. 'Mijn accountant zei vanaf het begin dat het problematisch was. Ik ben muzikant, dus daarvoor werkte ik voor allerlei verschillende opdrachtgevers. Maar dit ging om een groot aantal uren, en hij waarschuwde dat je niet tachtig procent van je inkomen van een enkele werkgever kan krijgen. Dat is een arbeidsrelatie.' Tot een paar jaar geleden handhaafde de Belastingdienst nauwelijks op dit soort verkapte dienstverbanden, vertelt Van Os, maar dat is veranderd. 'Dat is dus een risico voor zowel de docenten als voor de universiteit. Dat was een van de argumenten voor het college van bestuur.'

Het college van bestuur, toen nog onder leiding van rector Carel Stolker, ging er snel in mee, vertelt Van Os. Al waren de eerste contracten maar voor een stukje van de aanstelling vast, en de rest tijdelijk. 'Dan kregen ze een contract van 0,2 fte, terwijl ze 0,6 fte werkten. Dat werd de tweede fase van het project, en we hebben laten zien dat het niet nodig is om die flexibiliteit achter de hand te houden. We konden aantonen dat het werk structureel is, omdat studentaantallen ofwel groeien, of stabiel blijven.'

Met succes: 'Daarna kreeg iedereen een grotere aanstelling. Ook dankzij de nieuwe cao.' Van Os weet nog steeds niet wie veel van de freelancers zijn, ook al streefde ze voor hun contracten. Ze kaartte de kwestie aan op basis van een anonieme vragenlijst, en Atalaia was de contactpersoon. 'Ik zorgde ervoor dat mijn rapport absoluut niet herleidbaar was naar personen', zegt ze. 'Veel mensen zijn bang voor hun rechten. Het is ontzettend moeilijk om voor jezelf op te komen als je in een kwetsbare positie zit. Nuno durfde het wel.'

'Ik had het minste te verliezen', zegt Atalaia. 'Voor velen is dit inkomen onmisbaar, omdat ze bijvoorbeeld een gezin hebben. Ik zou met het salaris van mijn man een periode kunnen overbruggen, en niet meteen op straat staan.' 'Ik had trouwens ook het minste te winnen', zegt hij. Zelf heeft hij dat vaste contract niet gekregen, want halverwege het proces vervulde hij Leiden voor Nijmegen, waar hij nu promoveert. 'Maar dat is het punt van vakbonden, nietwaar? Je hebt organisaties nodig die de rechten beschermen van degenen die ze het hardst nodig hebben.'

Wij zijn niet anoniem en inwisselbaar

Op Valentijnsdag treurde tijdelijk universitair personeel over de niet-beantwoorde liefde van hun werkgever, onder meer met een demonstratie bij de faculteit Sociale Wetenschappen. 'Als ik "flexibele schil" hoor, wil ik dingen slopen.'

DOOR SUSAN WICHERS

Actiegroep Casual Leiden eiste in november van het college van bestuur dat er binnen een semester concrete oplossingen zouden komen voor de hoge werkdruk, het gebrek aan vaste contracten en structureel overwerk. Volgens hen is er niks veranderd, en daarom riepen ze op Valentijnsdag samen met protestgroepen 0,7 en WoinActie een nationale actiedag uit, met een bijpassende leus over liefdesverdriet: *'The university won't love you back'*. Sanne Frequin en Nike Stam, beiden wetenschappers met een tijdelijk contract, traptten maandag af met een online paneldiscussie. Frequin maakt de podcast 'Ik Vertrek', over tijdelijke docenten die op het punt staan om de academie te verlaten. Ze was daarvoor ook genomineerd voor de Academiekus, die later die dag zou worden uitgereikt. Volgens haar zijn tijd=elijke docenten onzichtbaar omdat ze het te druk hebben om zich in te zetten. 'Er is veel frustratie, maar die blijft daardoor onder het oppervlak', zei ze tijdens de discussie. 'Het is tijd om die frustratie te delen. Het idee van de podcast is om een podium te geven aan de mensen die zo hard werken.'

'Als ik "flexibele schil" hoor, wil ik dingen stukmaken', vervolgde Frequin. 'In de schil zitten juist de vitamines, zeggen ze altijd. Met zo'n term maak je een hele groep anoniem en inwisselbaar. Dat klopt gewoon niet.'

'Studenten zien ons twifelen, rennen, vliegen en zeggen: "Dat willen wij niet"'

'Tijdelijke docenten zijn mensen met een leven. Een partner, gezin, hypotheek, hobby's. Als je op die manier nadenkt over die groep, niet als anonieme individuen maar als mensen met een sociaal kapitaal, dan wordt het een ander verhaal.'

Stam was ooit zelf in de podcast te gast omdat ze niet weet of ze haar carrière in de wetenschap wel wil voortzetten. En die twijfel is ook al bij studenten te bespeuren, vertelde ze maandagochtend. 'Die zien ons twifelen, rennen, vliegen. Ik heb meerdere heel goede studenten gehad die zeggen: "Nee, sorry, dat wil ik niet."'

Na Stam en Frequin was het aan emeritus hoogleraar Floris Cohen, die in zijn boek *De ideale universiteit* schetst hoe hij vindt dat de academie eruit zou moeten zien. De universiteit zou vooral gebaat zijn bij een fusie tussen wetenschappelijk en hoger beroeps onderwijs en minder verambtelijkheid, betoogde hij.

Later die dag lieten de actiegroepen van zich horen op het plein voor de faculteit Sociale Wetenschappen. *'Let's talk about work baby, let's talk about all the short-term contracts that you gave me'*, klonk het uit zo'n vijftig kelen op de melodie van Salt-N-Pepa. In de snijdende wind brachten actievoerders uit allerlei steden liedjes ten gehore, allemaal geheel in het thema van Valentijnsdag. Tussendoor waren er toespraken van onder meer vakbond rnv en Leiden voor 14, een groep die strijd voert voor verhoging van het minimumloon.

Actiegroep 0,7 kondigde aan dat er - zolang er niks verandert - in toenemende mate 'disruptieve acties' zullen volgen.

RIP Pelibar

Na een wegwijvend bestaan beleefde de Pelibar plotseling een opleving toen internationale studenten het goedkope bier ontdekten. Nu valt alsnog het doek en eindigt de bruisende kroeg als stinkende kelder.

DOOR ANOUSHKA KLOOSTERMAN, OSCAR VAN PUTTEN EN MARK REID
FOTO'S MARC DE HAAN (KLEUR) EN TACO VAN DER EB (ZWART-WIT)

Op de voordeur van de Pelibar hangt een wit A4'tje:

*'Pelibar closed.
Duivelsei open.'*

Het contrast is binnen terug te zien. De zaal van Het Duivelsei is opgeruimd, met een nieuwe vloer en strakke, witte muren. De betonnen vloer van de kroeg in de Pelikaanhof staat daarentegen stampvol dozen, mappen, drankflessen en andere inventaris.

De bar is gesloten. Voorgoed. Wat er nog staat wordt nog verkocht of anders overgenomen door pandeigenaar duwo.

Een klein déjà vu, want een paar jaar geleden stopte de Pelibar ook al. Bijna. In 2019 dreigde wegens gebrek aan een nieuw bestuur ook sluiting, maar er kwam opeens toch een doorstart. Het nieuwe bestuur maakte grote plannen: de barruimte kreeg een grote verbouwing, er werd beveiliging ingehuurd die toezag op geluids-overlast en er kwam een professionele schoonmaker. Dan slaat corona toe en moet de bar gedwongen dicht. Het is een klap voor de financiën en voor de moraal onder bestuursleden, blijkt uit gesprekken met betrok-

kenen. Ondanks versoepelingen van de coronamaatregelen blijft de bar vanaf september 2020 dicht. Uiteindelijk besluit het bestuur de sluiting permanent te maken.

Dat is een bittere pil voor bordspelvereniging Het Duivelsei, die vorig jaar duizenden euro's investeerde. Niet alleen verbouwden ze de twee ruimtes achterin waar leden samenkomen, ook leenden ze geld aan het bestuur van de Pelibar om tijdens de pandemie het hoofd boven water te houden.

De vereniging huurt bij gebrek aan een eigen pand al jaren het zaaltje achterin de Pelibar. Dat ging goed, tot corona. De bar kreeg tijdens de lockdown 'liquiditeitsproblemen', vertelt Patrick van Gogh, toen penningmeester van Het Duivelsei. 'De Pelibar kon haar vaste lasten op dat moment niet betalen. We hebben dat met een lening van 3500 euro afgedekt, omdat ook wij er belang bij hadden als het open bleef.'

In ruil voor de lening kreeg de vereniging meer vrijheid met 'hun' ruimte, die het bestuur wilde opknappen. Maar toen er in het voorjaar van 2021 weer signalen kwamen dat de horeca open mocht, bleef het bij het Pelibestuur stil. 'We moesten echt pushen zodat ze gingen schoonmaken om open te gaan. We boden hulp aan, belden, stuurden berichten maar kregen geen antwoord. Toen we er kwamen, lagen er sushiresten van anderhalve week geleden nog op de bar.'

Dat beeld beaamt Kai Herbrink, oud-bestuurslid van de Pelibar en zelf ook lid van Het Duivelsei: 'Het kon zo in een tv-programma. Te goor om te beschrijven, pure verwaarlozing. Vooral de leden van Het Duivelsei hebben

De lockdowns en het gebrek aan nieuwe bestuursleden gaven de genadeklap

op schoongeboend. Die hebben daar hun gezondheid op het spel gezet. In drie weken hebben ze het klaargeemaakt voor de El Cid.'

Van Gogh: 'Ik kan echt zeggen dat we van een stinkende kelder naar iets leuks zijn gegaan. Maar de bar voorin werd de persoonlijke zuipkeet van het Pelibar-bestuur. Voor de zomer wilden wij open maar zij waren helemaal van god los - dus zijn we zelf maar gaan opruimen. Pas toen we gedreigd hebben met een ingebrekestelling voor de lening, kwam er wat beweging in.' Het Duivelsei stak ongeveer vijftienduizend euro in de renovatie. 'Het beeld was dat we hier nog lang gebruik van konden maken, en dan bedoel ik jaren. De renovaties kostten veel geld, tijd en fysieke inspanning', zegt voorzitter Anton Rijkers.

Rijkers had het idee dat de onzekerheid over de toekomst van de bar het bestuur - dat niet wilde meewerken aan dit artikel - demotiveerde. Volgens hem kon digde duwo aan de ruimte te willen herzien. 'Die aankondiging was een klap. We kunnen er nu veel werk in steken, maar heeft dat zin?'

Die onzekerheid was gek, omdat de bar de afgelopen jaren juist gouden tijden beleefde. De missie van de Pelibar was sinds de oprichting in 1975 een 'ontmoetingsruimte met bar te exploiteren' voor bewoners van de Pelikaanhof. Maar de laatste jaren trok de bar juist veel internationaal publiek.

'Toen ik begon was het heel rustig, op sommige avonden was er niemand', zegt Herbrink, die tussen 2015 en 2018 in het bestuur zat. 'Maar opeens kwamen internationale studenten erachter dat je er goedkoop kon

drinken. En je kon er een baantje vinden, want je hoefde geen Nederlands te spreken. Dat is gaan sneeuwballen. We hadden standjes op de El Cid en de owl om onszelf te promoten. Vanaf 2016 waren we een van de populairste kroegen in Leiden. We hadden het idee dat de Einstein niet zo blij met ons was.'

'De omzetten waren insane', vervolgt hij. 'We wisten haast niet waar al dat geld heen moest, want we konden het niet aan onszelf uitbetalen. We verbeterden ons drankaanbod en hielden de prijzen laag. Maar we gaven het ook uit aan verbouwingen, game-consoles, en trainingen voor barkeepers. We zijn ook twee keer met ze op reis geweest, dat konden we met heel veel korting aanbieden als een bedrijfsuitje.'

Hoewel er genoeg internationals naar de bar trokken, bleef het voor veel bewoners onbekend terrein. Een rondgang langs woningen levert weinig enthousiaste reacties op. Van de huidige generatie woont het merendeel er minder dan twee jaar. Ze hebben de bar niet meegemaakt.

Ook degenen die er al langer bivakkeren, reageren veelal onverschillig: 'Als je een drankje wil doen, zijn er veel leukere plekken in Leiden.'

Uitzondering is internationale student artificial intelligence Valentin (24): 'Ik vond het geweldig! Ik woon pas sinds mei 2020 hier, maar daarvoor kwam ik er vaak. Ik heb er zelfs mijn huidige huisgenoten ontmoet. De mensen waren er heel aardig, inclusief en sociaal. Ik was zo blij toen ik er naast kwam te wonen, ook al is de bar toen nog maar een paar maanden open geweest.' >

De schuld van de penningmeester

De vette jaren brengen ook financiële problemen mee van een heel andere aard. Een oud-penningmeester, een van de aanjagers van de doorstart in 2019, heeft volgens het bestuur geld uit de stichtingskas onvreemd. Volgens de oud-penningmeester in kwestie is er van verduistering geen sprake. Tegen Mare zegt hij dat het om een lening gaat waar het hele bestuur van op de hoogte was.

Het huidige bestuur ontkent niet dat er een lening was afgesloten, maar zegt dat er daarnaast meer geld is verdwenen. Zo zou de oud-penningmeester in 2019 meerdere malen grote bedragen met de stichtings-pinpas geld hebben opgenomen, maar kon hij tegenover de rest van het bestuur geen verklaring voor geven.

Om hoeveel geld het precies gaat, wilden de betrokkenen niet precies zeggen, maar het zou minstens enkele duizenden euro's betreffen.

Het conflict leidde ertoe dat de penningmeester opstapte en het bestuur verliet. 'Ik vond het belangrijkste dat de bar kon blijven bestaan', zegt hij tegen Mare. 'Dat die nu toch sluit maakt me droevig.' Beide kanten bevestigen wel dat er inmiddels een betalingsregeling is en dat de oud-penningmeester de schuld afbetaalt. Casey: 'Het was een financiële klap, maar eentje die we wel konden lijden. De betalingsregeling verloopt in goede orde.' Stichting de Pelikaan blijft nog bestaan tot de betaling is afgerond.

Extra moeilijkheid: volgens de statuten mag het bestuur van stichting De Pelikaan, uitbater van de Pelibar, uitsluitend bestaan uit bewoners van de flats erboven. Dat is een kleine vijver, helemaal als de gelegenheid dus niet populair is bij de bewoners. 'Dat heeft al jaren voor problemen gezorgd. Oorspronkelijk moest iedereen bewoner zijn, maar inmiddels mogen 1 of 2 bestuursleden elders vandaan komen', zegt Colin Casey, die sinds 2014 - met tussenpozen - betrokken is bij het bestuur. Hij is vorig jaar opnieuw ingesprongen om het bestuur te helpen. Ook uit de grote pool internationale studenten, die vaak maar een of twee semesters in Leiden zijn, komen nauwelijks bestuursleden voort. Bestuur van de stichting is een zware taak, en vaak voor onbepaalde tijd. 'Er rust een bedrijf op je schouders, en je kon er niet op rekenen dat je na een jaar wordt afgelost, zoals bij de meeste verenigingen', vertelt Herbrink. 'Tenzij je iemand kon vinden die je positie over-

nam moest je maar blijven zitten, of je moest 'm peren. Het is iets waar je veel tijd, werk, liefde en vrienden in hebt zitten, dus dan is 'm peren makkelijker gezegd dan gedaan.' Daarbij was de bestuursvergoeding weinig meer dan een fooi. Herbrink kreeg in het begin 50 euro per maand. 'Wij hebben gevochten om dat naar 70 te krijgen. Daarvoor moesten we in logboeken bijhouden hoeveel uur we in de bar werkten. Ik was van alle bestuursleden met 24 uur in de week het minst aanwezig. Uiteindelijk is uit een soort wanhoop om nieuwe bestuursleden te trekken de vergoeding nog verder verhoogd.' Dat gebrek aan aanwas is uiteindelijk de reden geweest om de stichting op te doeken. Casey: 'Het had geen zin meer. We hebben meerdere malen met duwo gekeken of het op een andere manier kon worden vormgegeven, maar was niet te doen. Toen hebben we zelf besloten om er een einde aan te maken. Voordat duwo zou zeggen dat we eruit moesten vanwege een verbouwing, want

we wisten dat dat er aan zat te komen.' Toch kwam voor duwo het bericht onverwachts. 'We hebben in november bericht gekregen dat het bestuur wilde stoppen', zegt woordvoerder Frans-Pieter de Jong. Duwo had geen plannen om de bar te sluiten, benadrukt hij. 'We zagen de algemene problemen met corona, en de behoefte van studenten om samen te komen. We hebben toen gekeken of we dat op een veilige manier in die ruimte konden doen, bijvoorbeeld als plek om samen te studeren. Dat bleek ingewikkeld qua regelgeving. Maar we hebben nooit gezegd te willen stoppen met de bar. Het is heel jammer dat de Pelibar weggaat. We vinden de functie heel belangrijk en kijken hoe we dat een nieuwe invulling kunnen geven.' Hoe precies, is nog onduidelijk. 'We moeten plannen maken, en we hebben een half jaar nodig om dat op te zetten.' Het Duivelsei kan tot die tijd de ruimte blijven gebruiken, zegt De Jong. 'Als het daarna niet in de plannen past, kijken we naar alternatieven.' <

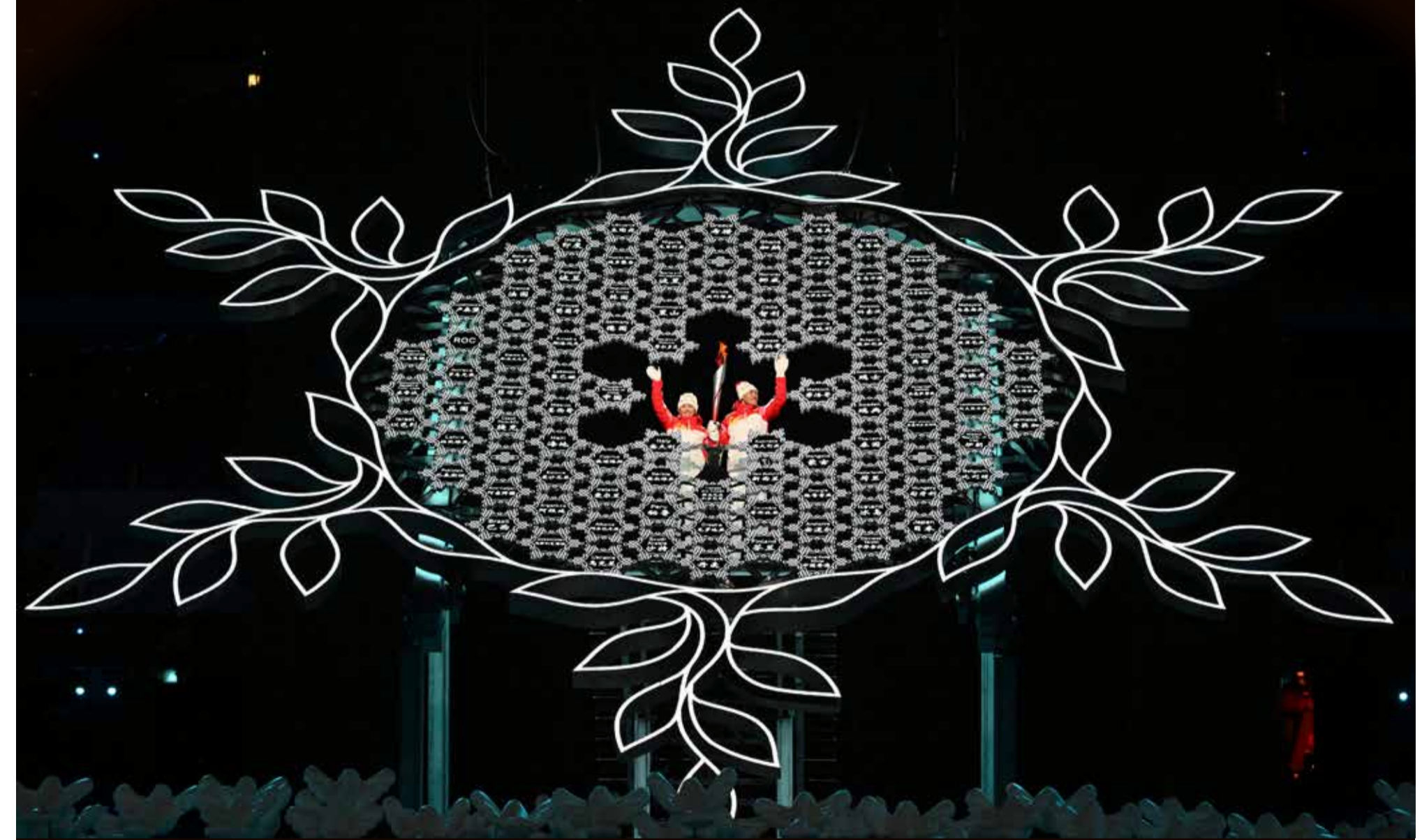
Ring! Ring! Rutte hier!

De bewoners van Hugo de Grootstraat 12 kregen zaterdag te maken met een verrassing: premier Mark Rutte stond voor de deur.

DOOR OSCAR VAN PUTTEN
FOTO TACO VAN DER EB

Samen met de Leidse tak van de VVD ging hij langs de deuren voor de campagne van de gemeenteraadsverkiezingen. 'We waren starstruck', zegt bewoonster Geerske van der Meulen (20, sociologie). 'Echt uniek', vindt huisgenoot Britt Kanbier (20, geneeskunde). 'Ik vertelde het aan mijn moeder, en zij geloofde me niet. Het is een aardige man, lossier dan verwacht.' Van der Meulen: 'Hij had weinig tijd voor ons, maar was heel vriendelijk. We bespraken wat wij vonden van Leiden. Ik vind het een fijne en veilige stad.' Toch gaan de studenten niet op de VVD stemmen. 'Maar ik kan me voorstellen dat hij twijfelde over de streep haalt', zegt Van der Meulen. Rutte stond ook stil bij de geschiedenis van het huis, waar van 1937 tot 1941 het Clubhuis Indonesië gevestigd, een ontmoetingsplek voor Indonesische studenten. 'Hij vond dat het plakkaat op de muur een update nodig had', zegt Kanbier. 'Dus misschien komt hij daarvoor ooit het lintje doorknippen.'

Ons volk sterft uit, en jullie vieren feest

De Oeigoerse student Alerk Ablikim voert actie tegen de genocide op zijn volk en wordt daarbij gesteund door docent Casper Wits. Woensdag organiseren ze op de universiteit een bijeenkomst over Chinese mensenrechtenschendingen. 'Die Spelen zijn een feestje tijdens een volkerenmoord.'

DOOR VINCENT BONGERS
FOTO ANP

Dit is een feestje vieren tijdens een volkerenmoord.' Want dat is het, vindt de student global and comparative perspectives. 'Niet alleen zitten er veel Oeigoeren vast in concentratiekampen, ook worden vrouwen massaal gesteriliseerd. Het betekent dat ons volk binnen een paar generaties uitsterft.' Woensdag organiseert Ablikim met universitair docent en Chinadeskundige Casper Wits een bijeenkomst in het Wijnhavengebouw over de mensenrechtenschendingen in de Chinese provincie Xinjiang. Ze willen met zoveel mogelijk studenten en medewerkers over de kwestie in gesprek gaan. 'Nederland had zelfs niet de moed voor een diplomatieke boycot', zegt Ablikim over de Spelen. 'De koning gaat niet, maar dat is vanwege corona. De houding van Ne-

'Het is een klap in het gezicht', zegt de Oeigoers-Nederlandse student Alerk Ablikim (22). 'Er vindt een genocide plaats op ons volk, onze cultuur wordt uitgeroeid, en dan is de Oeigoerse langlaufster Dinigeer Yilamuijiang een van de ontstekers van de Olympische vlam in Beijing. Zo laat China aan de wereld zien dat ze niets om kritiek geeft: "We doen wat we willen". Enorm pijnlijk. Nederland had de Spelen moeten boycotten.

erland is hard aangekomen bij de Oeigoerse gemeenschap. Het argument was altijd dat dit land te klein is om een vuist te maken. Maar nu volgt Nederland zelfs andere landen niet.'

'Ze durven niet te zeggen dat ze niet gaan vanwege principiële redenen', vult Wits aan. 'Andere landen als de vs, vk, België, Litouwen en Australië doen dat wel.' De Spelen zijn op zichzelf niet eens zo belangrijk, vindt Wits. 'In 2020 zijn Duitsland en de Scandinavische landen bijvoorbeeld met wetten gekomen om producten die met Oeigoerse dwangarbeid zijn gemaakt aan banden te leggen.' Nederland deed dat niet. 'Toenmalig minister van Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking Sigrid Kaag veegde dat laconiek van tafel. Nederland loopt keer op keer achteraan. Ethisch-morele afwegingen spelen een ondergeschikte rol in de relatie met China. Dat sijpelt door in de rest van de maatschappij, ook in de wetenschap.' (zie kader)

Wits wil meer aandacht voor de mensenrechtenschendingen. 'Wat daar gebeurt is zo angstaanjagend dat je het als wetenschapper niet meer kunt rechtvaardigen om geen stelling te nemen.' In 2020 verscheen er een rapport van onderzoeksinstituut Clingendael over de invloed van de Chinese overheid op het hoger onderwijs in Nederland. 'Het grote probleem is zelfcensuur onder specialisten. Die zijn bang om contacten in China te verliezen. Ik wil juist het achterste van mijn tong laten zien en neem het risico voor lief dat ik gedwarsboomd kan worden.' >

Ablikims ouders scheidden toen hij nog heel jong was. Samen met zijn moeder vluchtte hij in 2007 naar Nederland. Zijn vader bleef achter. 'Hij is een bekende schrijver en uitgever. Begin 2016 ben ik het contact met hem verloren.' Vanwege zijn maatschappelijke positie moest hij lid worden van de communistische partij en mocht hij geen contact meer hebben met zijn gevluchte zoon.

'Toen ik in Nederland kwam, wist niemand van het bestaan van de Oeigoeren. Ik moest het altijd uitleggen.' Nog steeds stuit hij op verkeerde inzichten. 'Oeigoeren zijn geen Chinese moslimminderheid, zoals je vaak leest. We zijn geen Chinezen, maar een Turks volk. Een deel is inderdaad moslim, maar het is een diverse samenleving met ook boeddhisten en atheïsten. We zijn alleen een minderheid als je naar heel China kijkt, niet in ons eigen gebied.'

Voor de meeste gevluchte Oeigoeren is het bijna onmogelijk om informatie krijgen over achtergebleven familieleden. Bovendien kunnen ze hen daarmee in gevaar brengen. 'Contact met het buitenland is een reden om vastgezet te worden in een kamp.'

Ablikim kende gelukkig een betrouwbare bron. 'Mijn oom woonde in Kazachstan en in 2017 kreeg ik van hem te horen dat mijn vader was vastgezet in een concentratiekamp. Hij was met zijn zus opgepakt.'

Heel sporadisch kreeg Ablikim informatie over zijn vader. 'In 2020 ontving ik een TikTok-filmpje. Op de video zag ik een tafel vol met eten, waaraan Oeigoerse mannen zaten. Ze waren aan het zingen.' De camera bewoog langs de tafel. 'Het waren bekende Oeigoeren; muzikanten, dichters en schrijvers. Plots zag ik mijn vader in beeld komen. Hij zag er redelijk goed uit, hij was niet mager. Wel had hij veel haar verloren. Het leek alsof de mannen het goed hadden, maar het zou best kunnen dat het propagandafilm is.'

Het was het eerste teken van leven in lange tijd. 'Daar was ik blij mee.' Maar hoe het nu met zijn vader gaat, en waar hij zich bevindt, is onduidelijk. 'Vorig jaar overleed mijn oom in Kazachstan aan corona, mijn enige bron van informatie viel toen weg.'

Ablikim ging zich ondertussen steeds meer inzetten voor de Oeigoerse zaak. 'Het is gevaarlijk, maar dat is het waard. Ik ben inmiddels politiek secretaris van de jongerentak van de organisatie Free Uyghur! en lijstduwer van GroenLinks in Den Haag.' Tijdens de opening van de Olympische Spelen voerde zijn partij actie bij de Chinese ambassade in Den Haag. 'We hebben een straatnaambordje opgehangen met daarop de naam van de verdwenen Oeigoerse wetenschapper Ilham Tohti.' Wits was daar ook bij.

De Chinese overheid is ontstemd over Ablikims activi-

'Mijn Instagram is gehackt en ik krijg dreigtelefontjes'

teiten. 'En paar maanden geleden is mijn Instagram gehackt.' Er zijn meer pogingen gedaan om hem te dwarsbomen. 'Ik zat in de trein toen ik een telefoontje van een afgeschermd nummer kreeg. Ik nam op en hoorde op de achtergrond een man in het Chinees schreeuwen. 'Is het mijn vader?', dacht ik even, maar concludeerde al snel dat hij het niet was. Na een aantal seconden hoorde ik gehijg op de voorgrond. Het was een eng telefoontje dat me weken extra alert maakte.' De timing maakte het extra verdacht: net na een ontmoeting van een groep Oeigoeren met de toenmalige Amerikaanse ambassadeur. Omdat daar geen Chinezen bij waren, rezen twijfels hoe China kon weten wie er bij dat gesprek aanwezig waren. 'Je gaat aan je eigen gemeenschap twijfelen', zegt Ablikim. 'Dat is heel vervelend.' Wits: 'We willen een op gemeentelijk niveau een meldpunt opzetten voor mensen die geïntimideerd of bedreigd worden vanuit hun thuisland. Dat overkomt namelijk niet alleen Oeigoeren.' Ablikim hoopt zo veel mogelijk mensen bij de discussie te betrekken. 'We moeten op de universiteit vaker

over de Oeigoerse situatie praten.' Toch zijn er ook binnen zijn studie soms wrijvingen. 'In mijn eerste jaar zat er een Chinese exchange student in de appgroep die voortdurend propaganda plaatste. Niemand reageerde daarop, tot hij beweerde dat bij het studentenprotest op het Plein van de Hemelse Vrede niemand was omgekomen - wat natuurlijk onzin is. Toen brak er een enorme ruzie uit.' Wat volgde was een 'enorme discussie in de app, waarbij Ablikim 'onder vuur werd genomen' door deze student. 'Toen ben ik uit de appgroep gestapt.' Daarom moeten we 'een veilige sfeer creëren voor iedereen', zegt hij. 'Niet alleen voor Oeigoeren en Tibetanen, maar ook voor Chinese studenten en medewerkers. Ik heb hier ook Chinese vrienden gemaakt.'

The Uyghur Human Rights Crisis: a Conversation, Wijnhavengebouw (2.02), Den Haag, Woensdag 23 februari 17-15. Aanmelden voor de bijeenkomst <https://bit.ly/3oNQYsf>

het gebied van kunstmatige intelligentie. Wat doe je daarmee? Er is veel te weinig aandacht voor de moreel-ethische kanten van de samenwerking met China.'

Nederland is naïef, vindt Ablikim: 'Aan het Erasmus werd onderzoek naar DNA gedaan dat van Oeigoeren is afgenomen. De wetenschappers houden vol dat het materiaal vrijwillig is afgestaan. Maar het is ook mogelijk dat het onder dwang is gebeurd, dat het is afgenomen van kampgevangenen. Misschien zit er wel DNA van mijn vader bij.'

Wits: 'Dit gaat de hele academische gemeenschap aan. Er zijn honderden Oeigoerse wetenschappers weggevoerd van Chinese universiteiten. De Leidse universiteit heeft in de Tweede Wereldoorlog direct te maken gehad met zuiveringen. Dat moet de mensen hier toch de koude rillingen bezorgen. Waar is de solidariteit met de verdwenen Oeigoerse wetenschappers?'

schijnlijk te angstig zijn om onderzoek naar China te doen. Want daar werkt een hoogleraar als Peter Pevelin, iemand die de genocide ontkenning. Zou ik zijn collega's durven te volgen? De VU deed ook niets aan de situatie totdat de NOS erover berichtte.' Inmiddels heeft de VU de subsidie stopgezet en komt er een onderzoek. 'Iedereen aan de VU wist wat er aan de hand was', zegt Wits. Ablikim: 'Als de universiteit had willen ingrijpen, dan hadden ze dat al eerder gedaan. Daar zou geen artikel voor nodig moeten zijn.' Wits: 'We hebben als academische gemeenschap de verantwoordelijkheid om het over de relaties met China te hebben. Zo kunnen we excessen als aan de VU voorkomen.' Maar er zijn veel meer vraagstukken. 'Telecomgigant Huawei, die technologie levert die wordt gebruikt bij de onderdrukking van de Oeigoeren, sponsort met miljoenen euro's onderzoek aan de VU en de UvA op

De stilte is oorverdovend. Waar is de solidariteit?

Onlangs onthulde de NOS dat hoogleraren van het Cross-cultural Human Rights Centre (CCHRC) van de Vrije Universiteit, een instituut dat onderzoek doet naar mensenrechten en daarvoor geld kreeg van de Chinese overheid, de situatie van de Oeigoeren bagatelliseren. 'Dit is een van de grootste morele vraagstukken van dit moment', zegt Wits. 'De stilte in de academische gemeenschap over deze kwestie is oorverdovend. Dat de VU ervoor kiest om zich te laten betalen om Chinese propaganda over de Oeigoeren wit te wassen, is daarvan het meest schaaamteloze voorbeeld. Dit soort excessen komen in Leiden gelukkig niet voor.' 'Oeigoeren leven constant in angst', vertelt Ablikim. 'En er zijn twijfels of de Nederlandse samenleving daar iets aan wil doen. Dat geldt ook voor Oeigoerse studenten. Als ik aan de VU had gestudeerd, zou ik waar-

Waarom de universiteit niets om fraude geeft (en klokkenluiders opknoopt)

Wat weegt zwaarder: waarheid of reputatie?

De drie moedigste personen aan deze universiteit vonden het eerste. Zij durfden als enigen naar voren te treden om het wetenschappelijk wangedrag van hun meerdere aan de kaak te stellen. In haar 'onderzoek' sjoemelde de Leidse psycholoog Lorenza Colzato met data. Ze verzoon experimenten, tapte illegaal bloed af en liet proefpersonen als sneeuw voor de zon verdwijnen. Naast alle stress, angst en andere ontberingen die klokkenluiders sowieso al

ondergaan, droegen deze drie nóg een zware last: ze gooiden met hun onthulling óók hun eigen glazen in. Ze waren (weliswaar onder druk van Colzato) medeplichtig aan de fraude. Door samen met haar te publiceren was hun eigen werk ook besmet.

Toch besloten ze zichzelf op te offeren voor het grotere belang. Ze hoopten de nieuwe lichterproven om de ellende te kunnen besparen die ze zelf hadden moeten doorstaan en wilden de wetenschap zuiveren van leugenachtig neponderzoek. Dan maar even pijn lijden. Eerlijk duurt het langst, nietwaar? Helaas. Hadden ze toch even buiten hun eigen universiteit gerekend.

Aanvankelijk werden de drie nog geroemd voor hun moed. Er werd een vervolgonderzoek aangekondigd. De onderste steen moest boven! Maximale transparantie!

En toen?

Tumbleweeds.

Twee jaar lang.

Totdat een vlijtige *Mare*-redacteur tussen wat weggemoffelde hamerstukken een voetnoot ontdekte waaruit bleek dat het langverwachte rapport van de Commissie Wetenschappelijke Integriteit (cwi) allang in alle stilte ergens drie hoog achter op de universiteitssite was gepubliceerd. Alsof dat nog niet verdacht genoeg was, moesten de frauduleuze artikelen ook nog eens geheim blijven: ze waren tot ieders ontsteltenis zwartgelakt. De klokkenluiders hadden inmiddels traumatherapie.

'De universiteit moet niet proberen dingen klein te houden', reageerde een geschokte decaan, die het document vergeleek met 'een rapport van de geheime dienst'. Ook cwi-voorzitter Frits Rosendaal noemde het zwartlakken 'onjuist'. De voormalig Spinozapremie-winnaar en meest geciteerde wetenschapper van Nederland voelde zich genoodzaakt op kleuterniveau uit te leggen waartoe integriteitsonderzoek eigenlijk dient: 'De bedoeling van commissies als de onze is de wetenschap zo zuiver mogelijk te houden, onder meer door aan te wijzen welke artikelen niet deugen.'

Gevraagd naar het hoe en waarom van de zwarte balkenbrij liet het college van bestuur uiteindelijk weten hoe ze werkelijk dacht over de aanpak van fraude, het opschonen van de wetenschap en de positie van klokkenluiders. Het boeide ze niets.

Oké, dat verwoordde ze iets wolliger. Maar wie langs alle disclaimers ('groot dilemma', 'zeer zorgvuldige afweging') en quasi-noodkreten ('Je kunt het haast niet goed doen') las, kon niet anders concluderen dan dat alles bij het oude bleef. De fraude bleef geheim, de wetenschap werd niet gezuiverd, de klokkenluiders waren de sjaak.

Dat twee frauduleuze artikelen eerder wél bij naam waren genoemd kwam volgens het bestuur 'vanwege de ernst van wat vastgesteld was' en 'om de klagers te ondersteunen die zo moedig hun nek hadden uitgestoken'. Maar nu er nóg vijftien sjoemelpublicaties waren bijgekomen, was het opeens belangrijker om co-auteurs te beschermen. Pech voor de moedige nek-uitstekers. Samengevat: hoe groter de fraude, hoe minder we doen.

Waarom kan, durft of wil Leiden niet wat de universiteiten van Amsterdam, Tilburg en Groningen wel gewoon deden toen die andere wetenschapsfantast, Diederik Stapel, tegen de lamp liep en al zijn geegochel gewoon in een openbaar rapport werd gefileerd, inclusief co-auteurs?

Wat (of wie?) moet er koste wat kost worden beschermd dat zelfs het fundamentele bestaansrecht van de academie - eerlijke wetenschap - ervoor moet wijken? Het college schuift de fraude nu als een hete aardappel door naar de tijdschriften, waardoor de onthulling (en eventuele terugtrekking) nog zeker jaren op zich zal laten wachten - als het überhaupt al gebeurt. Drie redacties namen namelijk niet eens de moeite om op het verzoek te reageren.

Ondertussen bungelen de klokkenluiders in hun strop, want zolang Colzato's wangedrag geheim blijft, is al hun werk verdacht. Bijkomend afschrikkend: de komende jaren zal werkelijk niemand het nog in zijn hoofd halen misstanden te melden.

De universiteit die deze maand zo trots met een nieuw strategisch plan zwaaid en haar 'vier kernwaarden: Verbindend, Vernieuwend, Verantwoordelijk en Vrij' tot vervelends toe bleef rondpompen, was toch nog één V-tje vergeten: die van Verhullen.

Van een basisinkomen word je niet lui

Gaan mensen met een basisinkomen minder werken? Een experiment van Leidse onderzoekers wijst uit van niet. 'Mensen zijn intrinsiek gemotiveerd om te werken.'

DOOR OSCAR VAN PUTTEN
FOTO ANP/KEES VAN DE VEEN

Het basisinkomen is al decennialang onderwerp van heftige discussie onder economen, psychologen, filosofen en beleidsmakers. Het idee: alle volwassen burgers, werkzaam of niet, krijgen een maandelijks bedrag van de overheid. Het zou het ingewikkelde en ondoorzichtige systeem van uitkeringen vervangen dat de overheid nu hanteert. Het zou zorgen voor minder armoede, meer geluk en minder bureaucratie.

Maar er zijn ook twee grote tegenargumenten: het is financieel onhaalbaar, en mensen zouden massaal minder gaan werken.

In opdracht van FNV onderzochten Fenna Poletiek, Erik de Kwaadsteniet, en Bastiaan Vuyk de dragereffecten van het basisinkomen. Onlangs publiceerden de Universiteit hun eerste resultaten. Wat bleek: mensen wilden nog steeds werken als ze een onvoorwaardelijk basisinkomen kregen.

Daarvoor voerden de onderzoekers gedragsexperimenten uit. Deelnemers moesten een taak op de computer uitvoeren in ruil voor geld. Een deel van hen kreeg daarbovenop een vast bedrag (een 'basisinkomen'), terwijl anderen alleen dat geld kregen als ze niet werkten (een 'uitkering') of helemaal geen extra-tje kregen.

Deelnemers met een basisinkomen werkten ongeveer evenveel als degenen zonder. Ze werkten zelfs meer dan wanneer ze een voorwaardelijke uitkering zouden ontvangen. 'Mensen zijn intrinsiek gemotiveerd om te werken', concludeert Poletiek daaruit. Maar geld speelt ook een rol. 'Het basisinkomen is echt een minimum', benadrukt ze: voor huur en eten is het genoeg, maar voor leuke extra's blijft er weinig over.

Daarnaast bleek uit het onderzoek dat mensen passender werk vonden met een basisinkomen. Deelnemers die maximale winst zochten, gingen bijvoorbeeld voor de risicovolle taken waar ze veel geld mee konden verdienen. Zonder basisinkomen namen ze dat risico niet.

'Een uitkering in Nederland krijg je niet zomaar', vertelt Poletiek. 'Je wordt gedwongen om te solliciteren en om banen aan te nemen die je misschien niet leuk vindt. Als je een basisinkomen krijgt, is die druk er niet. Je kunt rustig zoeken naar een baan die bij je past.'

De Kwaadsteniet vult haar aan: 'In ons experiment was die dwang er niet. Als je een uitkering verliest wanneer je gaat werken, werkt dat demotiverend.

Deelnemers bleven dan liever bij die uitkering: dat verdiende minder, maar nam ook minder risico's met zich mee.'

Maar 'passend werk' betekent niet dat je gelijk je droombaan krijgt. 'De arbeidsmarkt blijft een rol spelen', aldus Poletiek. 'Als er weinig vraag is naar je ideale baan, dan krijg je die niet per se.' Voor mensen die nu geen andere opties hebben, zou het wel een verschil maken. Zij kunnen nu moeilijk ontslag nemen en ander werk zoeken, maar met een basisinkomen zou dat wel makkelijker gaan. En wat als helemaal niemand een bepaalde baan wil hebben? 'Werkgevers kunnen de lonen flink omhoog gooien, of ze kunnen het werk automatiseren', verwacht De Kwaadsteniet. 'Ook zijn er meer dan genoeg zinloze banen die kunnen verdwijnen.' Hij verwijst daarmee naar zogenoemde 'bullshit jobs', bijvoorbeeld overbodige managers,

receptionisten of administratiemedewerkers.

Ook de positie van vrouwen kwam in het experiment aan bod. Wat bleek: zij waren even gemotiveerd om te werken als mannen. 'Dat was bijzonder, want uit eerder onderzoek bleek dat vooral vrouwen minder gingen werken', zegt Poletiek. 'Dat komt doordat vrouwen met een basisinkomen eerder kiezen om voor het gezin te zorgen. Het is dus niet zo dat ze

geen werk willen.'

Dat laatste ziet De Kwaadsteniet in de praktijk in Zweden. 'Daar is de kinderopvang heel goedkoop dankzij subsidie van de overheid. Je ziet dat vrouwen daar bovengemiddeld vaak werken, omdat ze minder tijd hoeven besteden aan zorgtaken.'

Mensen worden dus niet lui van een basisinkomen. Dan nog het andere tegenargument: is het überhaupt betaalbaar?

Thom Bijenhof, projectleider bij vakbond FNV, die – op eigen verzoek – bij het interview is aangeschoven wil daar niets over zeggen. Hij wil ook geen mogelijke scenario's noemen. 'Dat is nog onderwerp van discussie binnen de FNV', geeft hij aan. 'Er zijn heel veel verschillende scenario's en die zijn allemaal anders, daar wil ik niet op vooruit lopen. Mensen hebben al snel een mening over het onderwerp'

En nog een kanttekening: het onderzoek zal pas later dit jaar beoordeeld worden door vakgenoten. Het rapport is in handen van FNV en wordt in april openbaar 'na een interne discussie', aldus Bijenhof.

Frans Kerver was de eerste Nederlander met een basisinkomen (zie kader).

Flink meer belasting betalen

Om het basisinkomen betaalbaar te maken, moeten burgers flink meer belasting gaan betalen. Dat zegt Loek Groot, hoogleraar economie aan de Universiteit Utrecht. Hij verwijst naar berekeningen van het Centraal Planbureau (CPB).

De meeste uitkeringen, bijvoorbeeld voor arbeidsongeschiktheid of ouderdom, zouden niet meer nodig zijn. 'Door het wegvallen daarvan komt er veel geld beschikbaar voor een basisinkomen', vertelt Groot. 'Maar dat bedrag moet je aanvullen met een veel hogere belasting, omdat het meer kost dan een systeem van uitkeringen.' Bovendien blijven sommige uitkeringen bestaan, bijvoorbeeld voor werkloosheid, omdat ze hoger zijn dan het voorgestelde basisinkomen.

Het CPB-rapport *Kansrijk armoedebeleid* geeft twee scenario's. In het goedkoopste scenario krijgen alleenstaande volwassenen 1060 euro per maand, tegenover 810 euro voor samenwonende volwassenen. Daarvoor moet de belasting wel omhoog van 37 naar 52 procent van het inkomen. Voor inkomen boven de 70.000 euro gaat het van 49 naar 70 procent. In het dure scenario ligt het basisinkomen hoger, maar dat geldt ook voor de belastingpercentages. Bovendien worden de kinderopvangtoeslag en zorgtoeslag afgeschaft. Groot verwacht dat het basisinkomen zorgt voor minder inkomensongelijkheid. 'Wie veel verdient, zal erop achteruit gaan, omdat ze zoveel belasting moeten betalen. Maar wie nu weinig verdient, gaat netto meer overhouden.'

Het eerste basisinkomen van Nederland

Frans Kerver was de eerste Nederlander die een basisinkomen kreeg. Het maakte zijn leven een 'stuk relaxter'.

De resultaten van het onderzoek sluiten aan op de ervaring van Frans Kerver (61), de eerste Nederlander met een basisinkomen. Via een crowdfunding van de organisatie Ons Basisinkomen kreeg hij in 2015 een jaar lang duizend euro per maand.

Kerver is zelfstandig tekstschrijver en initiatiefnemer van het Groningse sociaal project Tuin in de Stad. 'Ik doe beide met veel plezier, maar als ZZP'er verdiende ik veel meer dan als tuinier. Dankzij het basisinkomen kon ik meer tijd in het tuinproject steken.'

Hij is niet minder gaan werken, zegt hij. 'Het eerste halfjaar was zelfs meer werk door alle media-aandacht die ik kreeg. Maar daarna ben ik wat meer gaan ontspannen. Die eerste duizend euro in de maand had ik al binnen, dat maakte het een stuk relaxter. Het werd toch een stuk stressvoller toen mijn basisinkomen weer verdween.'

Ook hij merkte dat een uitkering demotiverend werkt, zoals de Leidse onderzoekers vonden. 'In Tuin in de Stad werken veel vrijwilligers met een uitkering, bijvoorbeeld omdat ze arbeidsongeschikt zijn. Ze gaan er echt niet op vooruit als ze een baan vinden. Als ik hoor hoe mensen daarover denken, dan zijn dat zelden positieve verhalen. Maar vrijwilligerswerk is essentieel voor de samenleving, en dat kun je met het basisinkomen belonen.'

Naast Kerver hebben nog een aantal Nederlanders een basisinkomen gekregen. Daarna droogden de donaties op en stopte Ons Basisinkomen in 2018. Kerver denkt te weten waarom het project zo eindigde. 'We hebben in Nederland een diepgewortelde calvinistische gedachte dat we moeten werken. Het basisinkomen wekt dan echt argwaan. Dat vind ik onzin; je leeft niet om te werken, je werkt om te leven.'

MARETJES

De prijs voor een Maretje bedraagt €9,- per 30 woorden, opgegeven via redactie@mare.leidenuniv.nl uiterlijk t/m maandag 16.00 uur. Maretjes aangeboden voor commerciële doeleinden worden niet geplaatst, evenmin als Maretjes waarin zaken worden aangeboden die de waarde van 4.500 euro te boven gaan.

Doe meer met je kennis! Vrijwilligers gezocht voor één uur per week **bijles en huiswerkbegeleiding** op verschillende locaties of bij de leerling thuis. **Leiden-Noord**, 8 leerlingen **basisonderwijs**, groep 4 t/m 8. **Voortgezet onderwijs**: *Twee leerlingen. *Nederlands, brugklas. *Nederlands, wiskunde, 2mbo basis. *Nederlands, schakelklas NT2. *Ook hulp gevraagd bij organisatie van de bijles, één

of twee middagen per week. Onderwijswinkel Arubapad 2 (Het Gebouw), ma, wo en do 15-17u. Tel. 071-5214256. E-mail: hdekoomen@owwleiden.nl.

Gezocht: huishoudelijke hulp 2 uur per week in het centrum van Leiden. Info 06 3309 2028

Maretjes-extra zijn bedoeld voor semi-commerciële instanties. De prijs voor een Maretje-extra is €23,- incl. BTW voor elke vijftiendertig woorden. U kunt deze advertenties uiterlijk op de vrijdag vóór het verschijnen van Mare opgeven bij Bureau van Vliet B.V., postbus 20, 2040 AA Zandvoort, telefoon 023-571 47 45. E-mail: Zandvoort@bureauvanvliet.com

COLOFON

Mare: Rapenburg 38, 2311 EX Leiden
Postbus 9500 2300 RA Leiden
Telefoon 071-527 7272
E-mail redactie@mare.leidenuniv.nl
Website mareonline.nl
Twitter @weekbladmare
Instagram @weekbladmare
Facebook: Leids Universitair Weekblad Mare
De redactie is op vrijdag gesloten.
Oplage circa 10.000

Hoofredactie: Frank Provoost
frank.provoost@mare.leidenuniv.nl

Redactie: Vincent Bongers
vbongers@mare.leidenuniv.nl
Anoushka Kloosterman
a.s.kloosterman@mare.leidenuniv.nl
Sebastiaan van Loosbroek
s.p.van.loosbroek@mare.leidenuniv.nl
Mark Reid, m.a.reid@mare.leidenuniv.nl
Susan Wichgers, s.wichgers@mare.leidenuniv.nl
Oscar van Putten (stagiair)
oscarvanputten@gmail.com

Medewerkers: Pim Bakx | Remco Breuker | Omar Ghaly | Maia de Quay | Olaf Leeuwis

Art direction en vormgeving:
Marcel van den Berg, joostmarcellis.nl

Fotografie: Taco van der Eb | Marc de Haan

Illustraties: Bas van der Schot | Bandirah | Silas.nl

Drukwerk: Rodi Rotatiedruk, Broek op Langedijk

Advertenties: Bureau van Vliet B.V.
Postbus 20 2040 AA Zandvoort,
Telefoon 023 - 571 47 45
E-mail sales@bureauvanvliet.com
<https://bureauvanvliet.com/advertentie/Weekblad>

Redactieraad: Kutsal Yesilkagit (voorzitter) | Frank Israel (vice-voorzitter) | Alexander Pleijter (secretaris) | Willem van der Does | Annemarie Drahmman | Nour Eldin Emara | Zoë van Litsenburg | Roel van Niekerk | Frank Rensen | Marten Jesse Pot | Hermelijn Smits

De zeemeermin is jammer genoeg... een hond

Een glazen kunst oog, gemaakt door de Firma Müller in Wiesbaden, de oudste kunstogenmaker ter wereld. Zij maken sinds 1860 oogprotheses. Foto's Ceas de Jonge

Sinds de aankoop van dit Loeristaanse sierschild in 1943 waren er twijfels over de echtheid. Er staan rare dingen op: een vreemdvormige bijl, linkshandige mannen en bezadelde stieren. De roest nam de twijfel weg. Het schild blijkt echt.

Andersom werkt het ook: dit Chinese bankbiljet laat alle mogelijke manieren zien waarop de overheid valsemunten te slim af wilde zijn, met twee schriften, stempels en handtekeningen. Elk biljet kreeg zelfs een handgezette penseelstreep van een ambtenaar.

Voor de verandering verzamelde De Lakenhal het werk van vervalsers, fantasten en bedriegers. Het zijn vaak de details die ze verraden.

DOOR ANOUSHKA KLOOSTERMAN

Foto Taco van der Eb

Het is niet duidelijk of dit in Japan echt een *hoax* was, of dat men prima wist dat het fakes waren. Hoe het ook zij, in het Westen trapt men er sneller in. Verzamelaar Phineas Taylor Barnum kocht zijn 'Fijimeermin' van Japanse zeemannen die het mogelijk als grap aan hem aanboden, voor maar liefst 6000 dollar. De meermin is onderdeel van de tentoonstelling *Misleiden* in de Lakenhal. Het is een kleine expositie met alleen maar nepperds, in de breedste zin van het woord. Een kunstooog kun je inderdaad een soort misleiding noemen. Maar er liggen ook verhalen over hoe vervalsers, fantasten en bedriegers de boel vakkundig om de tuin konden leiden. Soms tot na hun dood. *De Memoirs of *****, commonly known as George Psalmanazar*, uit de collectie van de UB, ligt er ook. 'To be published after his death', staat op de eerste pagina, en daar had Psalmanazar goede reden voor. Hij hield de wereld voor dat hij in Formosa was geboren, het huidige Taiwan, en zijn verhalen over het onbekende land, waaronder over het kannibalisme en kinderoffers, maakten hem beroemd. Dat hij eigenlijk een Fransman was die nog nooit buiten Europa was geweest, werd pas na

zijn dood duidelijk. Het was lastig door zijn leugens heen te prikken omdat het over zo'n onbekend gedeelte van de wereld ging, en daarnaast was Psalmanazar een meesterlijke bedrieger. Hij weefde feiten door zijn fictie en presenteerde zijn verhalen als wetenschappelijk onderzoek. Hij ontwikkelde zelfs een nep-taal en presenteerde een vertaling van Onze Vader in nep-Formosiaans. Als men hem vroeg naar zijn lichte huidskleur en blonde haar, stelde hij dat Formosianen ondergronds leefden. Dat dit niet waar is, of een zeemeermin niet echt, zal in dit tijdperk weinig mensen meer verbazen. Andere objecten vereisen een stuk meer detectivewerk. Zo ligt er een Egyptisch reliëf van een hoofd uit de collectie van het Rijksmuseum van Oudheden, dat best echt lijkt. Maar er zijn kleine details die de vervalsing verraden. De binnenste ooghoek is niet nauw genoeg, bijvoorbeeld. De onderste rij kralen van de ketting is kleiner dan de bovenste, en het reliëf is te ondiep. De steensoort klopt ook niet. De krullen en vlechten van de pruik zijn weliswaar goed gelukt, maar het voorhoofd moet hoger. Typische details waar vervalsers de mist ingaan, staat erbij. De Duitse egyptoloog die het object verzamelde trapt er in ieder geval wel in. De tentoonstelling zou in maart aflopen, maar de Lakenhal laat weten dat de collectie nog wat langer blijft liggen, tot 12 juni dit jaar. De verhalen zijn ook online te lezen via de site van de Lakenhal.

Misleiden, fakes uit kunst en wetenschap, Museum De Lakenhal, tot 12 juni

ALLES VOOR DE GEDEKTE TAFEL
OUDSHOORN

SERVIES BESTEK GLASWERK KOOKWINKEL CADEAUARTIKELN

Voor onze (web)winkel in Kookartikelen, Serviezen, Bestek Glaswerk en Cadeauartikelen zoeken wij een:

Verkoopmedewerk(st)er
12-24 uur per week

Wij willen ons enthousiaste team graag versterken met een leuke sociale collega die van aanpakken weet. Je zal worden ingezet voor verkoop- en webwinkelactiviteiten. Je werkt op vaste dagen, en bent flexibel en zelfstandig. Spreken een ongedwongen en plezierige werksfeer je aan, stuur dan je schriftelijke motivatie samen met je CV per email aan oudshoornserviezen@hetnet.nl t.a.v. dhr. R. Bancken. Binnen enkele dagen krijg je via de email een reactie op jouw sollicitatie of we nemen direct telefonisch contact met je op.

Haarlemmerstraat 165, 2312 DP Leiden 071-5140892

‘Ik kan nu ook mijn eigen fiets repareren’

DOOR PIM BAKX
FOTO MARC DE HAAN

Hoe kom je bij Swapfiets terecht?

‘Ik had eerst zelf een Swapfiets omdat ik te lui was om mijn band te plakken. Toen een vriend een keer mijn fiets kwam swappen dacht ik: dat lijkt me eigenlijk wel een chill baantje. ‘We hebben twee soorten functies. Je kunt in de winkel staan, of in de auto – dat noemen we de *field swapper*. Je rijdt dan naar mensen toe om hun fiets te swappen, dus om te ruilen. ‘In de auto heb je meer vrijheid. In de winkel is er altijd iets te doen, als er geen klanten zijn kun je ook fietsen gaan repareren.’

Moest je veel weten over fietsen?

‘Nee, je hoeft totaal geen voorkennis te hebben. Je moet het vooral willen leren. Er zijn trainingen waarin je fietsen leert repareren. Dat is superhandig zodat je later weet hoe je je eigen fiets kunt maken. Eerst wist ik bijvoorbeeld niet hoe ik mijn ketting moest spannen, dat bleek makkelijk te zijn. Ik merk dat ik er beter in ben geworden.’

Wat gebeurt er als je fiets wordt gestolen?

‘Dat ligt eraan hoe die op slot staat. Als je je fiets goed dubbel op slot zet, kost

het je niet veel. Het is belangrijk dat je je sleutel nog hebt, anders is het eigen risico hoger. Soms vragen mensen: ‘Moet ik alsnog iets betalen, terwijl ik elke maand betaal?’ Maar als je zelf een fiets koopt, ben je in een keer 100-200 euro kwijt als je fiets wordt gestolen. Nu is het alleen je veertig euro eigen risico, en hup, nieuwe fiets. Zonder sleutel betaal je 350.’

Levert het vaak discussies op?

‘Je hebt altijd klanten die het niet eens zijn als ze schade rijden of niet goed met hun fiets omgaan. Soms denken ze daar anders over, maar daar kunnen we niet zoveel mee. We proberen de regels altijd duidelijk uit te leggen, en handelen daar vervolgens naar.’

Swapfiets groeit hard. Wat merk je daarvan?

‘We hadden eerst ook een werkplaats met fulltime fietsmakers in de winkel, wat iedereen altijd heel leuk en handig vond. Dat is nu niet meer zo, Swapfiets heeft het meer gecentraliseerd. Dat is wel jammer. ‘Tegelijkertijd zijn er veel mogelijkheden om binnen het bedrijf te groeien of op andere posities te komen. In voortgangsgesprekken vragen ze daar ook naar: wil je een bepaald iets leren, of extra verantwoordelijkheden? En als je in de zomer ergens in het buitenland wilt werken, kan dat waarschijnlijk bij een ander Swapfiets-filiaal.’

COLUMN | OMAR GHALY

Verschuilen achter een zwart schermje gaat niet meer

Nu we steeds dichterbij een endemische fase van de coronapandemie komen en we met zijn allen steeds meer maatregelen loslaten, stappen we ook af van online colleges. We zullen een zucht van verlichting slaken wanneer we voor de laatste keer Kaltura, Zoom of Teams kunnen afsluiten om daarna vermoed en voldaan onze laptop dicht te klappen.

Deze terugkeer naar het oude normaal eist wel het een en ander van ons aanpassingsvermogen. We zullen ons weer opnieuw moeten socialiseren en ons de mores van fysiek college krijgen weer moeten aanleren. Zie deze column als een eerste handreiking aan de studenten, van wie sommigen überhaupt nauwe-

lijks in het echt onderwijs hebben gehad, voor wie dit proces wat moeizamer verloopt.

Tip 1. De dagen van college op bed zijn voorbij. Je zult nu een wekker moeten zetten en een poging moeten doen om op tijd te komen. Voorbij zijn de dagen dat je vijf minuten voor aanvang in je badjas je laptop kon openen en dan alsnog als eerste in de *Live Room* bleek te zijn. Je zult op tijd moeten gaan slapen en tijd moeten nemen om te douchen, te ontbijten en te lopen of fietsen naar je faculteit. Gelukkig biedt het Leids kwartiertje nog enig respijt.

Tip 2. Je kunt je niet meer verschuilen achter een zwart schermje. Ineens moet je rekening houden met het feit dat anderen je zien. Je zal vaker je kleding moeten wassen. Je kan niet meer leven in dezelfde twee joggingbroeken, al weet ik ook wel dat een select gezelschap dit toch zal proberen. De mannen zullen zich weer vaker moeten scheren of anders moeten accepteren dat ze voor schut lopen met hun zevendagendonsje.

Tip 3. Je zult weer meer moeten investeren in je medestudenten. Kon je eerst tijdens de pauze nog stilletjes je camera uitdoen en voor een kwartier verdwijnen, nu is dat onmogelijk. Je zal onvermijdelijk gesprekje moeten aanknopen met halve onbekenden. Je kan je hierop gelukkig wel voorbereiden. Zorg dat je de laatste aflevering van *First Dates* hebt gekeken, kijk voor de zekerheid ook naar de *Tinder Swindler* op Netflix of check de uitslag van Ajax' laatste wedstrijd. Succes gegarandeerd. Vergeet daarnaast ook niet om iemands naam echt te onthouden wanneer hij zich voorstelt, er staan fysiek niet meer van die handige naamplaatjes onder iemands gezicht.

Voor de persoon die ik ooit zag roken tijdens een online college heb ik nog een gratis bonustip, van de zaak. Doe dat niet. Niet online en al helemaal niet tijdens een fysiek college. Zo bezien is deze transitie nog een hele kluit. Ik roep de Universiteit Leiden dan ook op om voort te bouwen op mijn werk en zo snel mogelijk een volledige en grondige handleiding te schrijven voor de omgang met dit probleem. Dan kunnen de nieuwe *wellbeing officers* ook meteen aan de slag.

OMAR GHALY is student Egyptologie

‘Bereid je voor met de laatste aflevering van *First Dates*, *Tinder Swindler*, of de uitslag van Ajax’